

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, pobočka Galanta, Z. Kodálya 1629/48, IČO: 30 807 484, proti povinnému **B.**, so sídlom Š. IČO: X, pre vymoženie **1 458,61 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod. sp. zn. 10Er 36/2009, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. G. S., so sídlom Exekútorského úradu v K., (ďalej len „súdny exekútor“) proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. januára 2010, sp. zn. 10 CoE 93/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a** .

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta (súd prvého stupňa) uznesením z 18. marca 2009 č.k. 10 Er 36/2009-22 exekúciu vedenú súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 1344/2000 vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 49,29 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie odôvodnil výmazom povinného z obchodného registra; pri rozhodovaní o trovách vychádzal z toho, že oprávnená síce zastavenie exekúcie nezavinila, avšak skutočnosť, že povinný bol vymazaný z obchodného registra po tom, čo bol návrh na vyhlásenie konkurzu voči nemu zamietnutý pre nedostatok majetku, vzal za zánik v dôsledku nemajetnosti, čo považoval za dostatočný dôvod, aby trovy exekúcie znášala oprávnená v zmysle § 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku.

Krajský súd v Trnave (odvolací súd) na odvolanie oprávnenej uznesením z 28. januára 2010 sp. zn. 10 CoE 93/2009 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie tak, že náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal. Podľa názoru odvolacieho súdu oprávnená nezavinila zastavenie exekúcie, pretože ani pri vynaložení náležitej opatrnosti nemohla predvídať dôvod jej zastavenia. Keďže v prejednávanej veci nebola exekúcia zastavená z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, ale podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku v dôsledku jej vyhlásenia za neprípustnú, nebolo možné oprávnenej uložiť nahradiť trovy exekúcie. Náhradu trov odvolacieho konania súd oprávnenej nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Navrhol dovolaciemu súdu, „aby po vykonanom dokazovaní zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave“ „a rozhodol tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekúcie priznáva vo vyčíslenej výške 57,61 €“. Dovolateľ sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý mu nepriznal trovy exekúcie vo vyčíslenej výške a ani s názorom odvolacieho súdu, ktorý mu ich nepriznal vôbec. Postupom nižších súdov sa považuje za poškodeného a je názoru, že takýto postup bol v rozpore s § 196 Exekučného poriadku aj so znením vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o trovách a náhradách súdnych exekútorov. Uviedol, že nezapríčinil zastavenie exekúcie a ani vymazanie povinného z obchodného registra. Oprávnený však tento stav mohol predvídať pri podávaní návrhu na vykonanie exekúcie. Za dôkaz takéhoto tvrdenia označil samotný výkaz nedoplatkov, z ktorého je zrejmé, že povinný nehradil poistné od roku 1997. Upozornil tiež na povinnosťou oprávneného a to vykonávanie kontroly priamo ako u platiteľov poistného, tak i dlžníkov poistného, a že v prípade takejto kontroly by musel oprávnený nemajetnosť povinného zistiť. Ako dôkaz toho, že majetok povinného nepostačoval na úhradu trov konania, uviedol zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu a následne vymazanie povinného z obchodného registra.

Oprávnená sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu plne stotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie súdneho

exekútora ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok [§ 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov] smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O. s. p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Navyše v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. predchádzajúce odseky neplatia, ak ide - okrem iných vymenovaných uznesení - o uznesenie o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené buď zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenie, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

I keď súdny exekútor v dovolaní podrobnejšie nešpecifikoval žiadny dovolací dôvod, z kontextu tohto mimoriadneho opravného prostriedku treba vyvodiť, že namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. V tejto súvislosti treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, nie je vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolanie je v ustanoveniach

Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a v dovolacom konaní jej zjavne ani žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta